

ΝΙΚΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΘΑΝΑΝ ΑΝ
ΚΑΙ
ΦΕΥΚΟΝΤΑΣ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΣΟΥ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΣΟΥ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ
ΝΑ ΠΑΡΕΙΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΙ ΣΟΥ

ΝΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Διηγήματα

LIBRON

πρώτη έκδοση, Απρίλιος 2022

Copyright © Brainfood Εκδοτική, Νίκος Χριστόπουλος 2022

ISBN: 978-618-5427-69-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως ο νόμος έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, οπτικοακουστικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, μετάδοση, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία - 10

Διηγήματα

Νίκος Χριστόπουλος, *Φεύγοντας να πάρεις και το γουρούνι σου*

Επιμέλεια-Διόρθωση: Γιώργος Σπυράκης

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Νίκος Ρουμπάκης (lamda)

Σελιδοποίηση: BRAINFOOD ΕΚΔΟΤΙΚΗ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΗ:

Brainfood Εκδοτική ΜΕΠΕ

Εμπεδοκλέους 28 & Σουρή 20, 12131 Περιστέρι

Τηλ.: 210 2514123,

E. contact@brainfood.gr, www.brainfood.gr

LIBRON Εκδοτική

E. info@libron.gr - www.libron.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ώρα της κρίσεως.....	9
Ο παράγων μηχανή.....	17
Η πένα και το ξίφος.....	25
Η επιστροφή του ζητιάνου.....	37
Ο ιός.....	49
Κρίση μέσης ηλικίας.....	57
Ανορθόδοξη θεραπεία.....	63
Freestyler.....	73
Ο άνθρωπος που θα γινόταν ζωγράφος.....	77
Ευχαριστώ τον Χερέρα.....	85
Εξομολόγηση.....	99
Κάτω τα χέρια από τον Σιφουέντες.....	101
Φεύγοντας να πάρεις και το γουρούνι σου.....	111
Η ρεβάνς.....	123
Τα Χριστούγεννα του τζογαδόρου.....	129
Η διλογία της πείνας.....	135

Η ώρα της κρίσεως

ΤΟ ΕΝΙΩΘΑ ΟΤΙ Η ΜΑΧΗ ΧΑΝΟΤΑΝ. Άκουγα σαν σε όνειρο τις επιτακτικές φωνές του γιατρού, τις στριγκλιές της γυναίκας μου, τις κραυγές των νοσοκόμων. Και ενώ κάτι τρεμόπαιζε μέσα μου, στο βάθος ήξερα ότι είχε έρθει η ώρα μου. Άρχισα σιγά, μα σταθερά, να βουλιάζω προς κάτι ξένο, ενώ οι εικόνες και οι φωνές όσων προσπαθούσαν να με κρατήσουν κοντά τους απομακρύνονταν. Και έγινε απόλυτη ησυχία.

«Και ναι!... Είναι μαζί μας και ο επόμενος καλεσμένος!» ούρλιαξε μια φωνή στο αφτί μου.

Αυτό που άκουγα δεν ήταν κάποια γνωστή γλώσσα, αλλά περιέργως πώς την καταλάβαινα. Άνοιξα απότομα τα μάτια. Αυτό που είδα δεν το πίστευα.

Ένα τεράστιο κλειστό αμφιθέατρο, σαν αίθουσα κινηματογράφου πολυσινεμά, ασφυκτικά γεμάτη με ανθρώπους κάθε φυλής και ηλικίας και όλοι να με υποδέχονται μέσα από ένα θερμό χειροκρότημα. Βρισκόμουν σε μια καρέκλα στη σκηνή, φορούσα ένα σμόκιν και δίπλα μου ένας τύπος –απροσδιορίστου ηλικίας– με ένα χαμόγελο, που συναγωνιζόταν σε λευκότητα το άσπρο κουστούμι του, με αγκάλιαζε με αληθινή, θα μπορούσα να πω, αγάπη.

Ήμουν σοκαρισμένος.

«Ποιος είσαι;» ψέλλισα. «Και πού βρίσκομαι;» μίλησα την ίδια γλώσσα – μη με ρωτάτε πώς και γιατί, αλλά έτσι έγινε.

Ο τύπος γέλασε εγκάρδια, με ύφος ανθρώπου που ακούει την ίδια ερώτηση εκατομμύρια, αν όχι δισεκατομμύρια, φορές.

«Δεν έχω όνομα», απάντησε, «διότι στο παιχνίδι μας φιλοξενούμε άτομα που ασπάζονται διάφορες θρησκείες και δεν θα θέλαμε να χαλάσουμε τη φαντασίωσή τους. Αλλά το πού βρίσκεσαι μπορούν να στο πουν όλοι».

Έκανε μια θριαμβευτική χειρονομία μαέστρου ορχήστρας και στράφηκε προς το κοινό. Με μια φωνή, νέοι και γέροι ούρλιαξαν:

«Είσαι στην... ώρα της κρίσεως!» φώναξαν με μια φωνή νέοι και γέροι.

Ο τύπος με το λευκό κουστούμι πήρε τη σκυτάλη απόλυτα ικανοποιημένος.

«“Η ώρα της κρίσεως” είναι ένα τηλεπαιχνίδι που εφηύραμε ούτως ώστε η φοβερότερη ώρα της ανθρώπινης ύπαρξης να περνά πιο ανώδυνα και πιο φιλικά για τον κρινόμενο. Αντί για αστραπές, βροντές και δικαστήρια, προτιμήσαμε αυτόν τον μεταμοντέρνο, θα έλεγα, τρόπο για την απόδοση της θείας δικαιοσύνης», ρητόρευε ο κουστουμάκιος. «Το παιχνίδι είναι πολύ απλό». Με κοίταξε. «Εσύ θα κάτσεις αναπαυτικά στην καρέκλα σου καθώς το κοινό μας, δηλαδή συνάνθρωποι που ήρθαν εδώ πριν από σένα, θα δουν σ’ αυτήν εδώ τη γιγαντοοθόνη πίσω μας, όλες σου τις πράξεις που χρήζουν αξιολόγησης, καλές και κακές! Στο τέλος δε θα ψηφίσουν για την αποστολή σου στην κόλαση ή στον παράδεισο».

Δεν πρόλαβα να ρωτήσω τίποτα. Με το τέλος της φράσης του, απόλυτο σκοτάδι έπεσε στην αίθουσα και βρέθηκα –μη με ρωτάτε πώς και τι– με μια τεράστια χαρτοσακούλα ποπκόρν στα χέρια μου και ένα τεράστιο ποτήρι αναψυκτικό, να παρακολουθώ τη ζωή μου απ’ την απέξω.

Και οι τύποι τα είχαν πιάσει όλα.

Με είδα τεσσάρων χρονών να κλέβω καραμέλες από το μπακάλικο της γειτονιάς. Με είδα οχτώ χρονών να περνάω μια γριά απέναντι. Με είδα στα δέκα να πλακώνω στο ξύλο έναν συμμαθητή μου. Και άλλα, και άλλα.

Κάθε μου πράξη διαρκούσε σχεδόν αιώνια. Ο κόσμος αντιδρούσε με σφυρίγματα, γέλια, χειροκροτήματα σε ό,τι διαδραματιζόταν στην οθόνη. Και η ώρα περνούσε. Και τα πράγματα σοβάρεψαν.

Η κατάχρηση στην τράπεζα. Το πάθος μου για το πιετό. Οι απιστίες μου. Ο τζόγος. Τι να σας λέω τώρα.

Την ώρα που τα φώτα ξανάνοιξαν ήμουν καταβεβλημένος. Το κοινό σιωπούσε. Μόνο ο τύπος με το κουστούμι συμπεριφερόταν λες και δεν είχε συμβεί τίποτα.

«Και τώρα, αφού είδαμε όλες τις πράξεις του αγαπητού μας φίλου, ήρθε η ώρα για την τελική κρίση», ανακοίνωσε με θεατρικές χειρονομίες. «Παράδεισος ή Κόλαση; Εσείς θα αποφασίσετε! Πατήστε τα κουμπιά που υπάρχουν στο κάθισμά σας. Κόκκινο για την κόλαση, πράσινο για τον Παράδεισο. Και μην αργείτε! Η αιωνιότητα δεν μπορεί να περιμένει!»

Πάγωσα στο κάθισμά μου περιμένοντας για την τύχη μου. Στο βάθος του μυαλού μου βέβαια κάτι δεν πήγαινε καλά. Η Αγία Γραφή δεν έλεγε τίποτα για ψηφοφορίες. Ο Θεός αποφάσιζε, σε έβαζε δεξιά ή αριστερά του και τέλος. Αυτό εδώ, όμως;

Δεν πρόλαβα να σκεφτώ και πολλά. Σε δύο λεπτά ο τύπος με το λευκό κουστούμι ξαναβγήκε στη σκηνή με ένα χαρτί στο χέρι.

«And the winner is...» το κοινό γέλασε.

Γέλασε και ο ίδιος.

«Συγγνώμη», είπε γυρίζοντας προς το μέρος μου. «Καταλαβαίνω τη θέση σου, αλλά δεν μπορώ να αντισταθώ», μου δήλωσε με ένα πλατύ χαμόγελο. «Είναι στη φύση μου να πειράζω τον κόσμο...»

Ξανακοίταξε προς το κοινό.

«Φίλοι μου, η ετυμηγορία σας για τον καλεσμένο μας ήταν η εξής: Κόλαση, 5.897.867.324.239, δηλαδή κάτι τρισεκατομμύρια και Παράδεισος, 3.239.678.456, μόνο λίγα δισεκατομμύρια! Συνεπώς, αγαπητέ μου φίλε, θα καείς στην κόλαση!» δήλωσε πανηγυρικά λες και κέρδισα ταξίδι για δύο στην Ντίσνεϊλαντ.

Για μια στιγμή έχασα τον κόσμο. Πήγα να διαμαρτυρηθώ, αλλά δεν πρόλαβα. Ο τύπος πήρε πάλι τον λόγο και μάλιστα με τόνο θριαμβευτικό.

«Κι εδώ τελειώνει ένα άλλο επεισόδιο του παιχνιδιού μας, “Η ώρα της κρίσεως”! Μέχρι το επόμενο επεισόδιο, το κοινό μας μπορεί να κάνει ένα μικρό διάλειμμα».

Ακολούθησε χειροκρότημα, ενώ ο κόσμος άρχισε να σηκώνεται από τις θέσεις του και να πηγαίνει προς τα έξω.

Έμεινα ακίνητος στην καρέκλα. Ο τύπος με πλησίασε.

«Δυπάμαι πολύ για την ετυμηγορία του κοινού», είπε συντετριμμένος και θα ορκιζόμουν ότι λυπόταν πραγματικά. «Δυστυχώς αυτά συμβαίνουν».

Ήμουν ανίκανος να πω οτιδήποτε.

«Όμως...» συμπλήρωσε με μια λάμψη στο βλέμμα, «υπάρχουν και τα καλά νέα.

Η εταιρεία παραγωγής έχει κάνει μια συμφωνία με τον άρχοντα της Κολάσεως για κάθε συμμετέχοντα στο τηλεπαιχνίδι. Η ποινή σου θα εκτελεσθεί αφού συμμετάσχεις και εσύ ως κοινό στην “Ωρα της κρίσεως”».

«Αλήθεια;» ξαφνιάσθηκα. «Για πόσο διάστημα;»

«Άγνωστο. Ίσως και μέχρι να τελειώσει το τηλεπαιχνίδι».

«Μα... άνθρωποι γεννιούνται και πεθαίνουν συνέχεια».

«Ακριβώς», απάντησε ο τύπος και μου έκλεισε το μάτι. «Αυτά γίνονται όταν έχεις καλούς δικηγόρους», είπε και απομακρύνθηκε.

Εν μέρει ανακουφισμένος και εν μέρει μπερδεμένος, περπάτησα προς τα έξω. Στο μπαρ ανάμεσα στον κόσμο που συνωστιζόταν άκουσα μια γνωστή φωνή να με φωνάζει. Ο πατέρας μου.

«Παιδί μου», με αγκάλιασε όλο συγκίνηση. «Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που ξαναβρισκόμαστε».

«Δεν περίμενα να σε βρω εδώ», απάντησα. «Αν μη τι άλλο, έχεις πεθάνει εδώ και τριάντα πέντε χρόνια».

«Και εγώ, παιδί μου, έχω καταδικασθεί», ομολόγησε κρύβοντας την ντροπή του, «αλλά παραμένω γιατί συμμετέχω στο κοινό».

Κάτι ξέρω, σκέφτηκα και μου χαμογέλασε.

Δεν προλάβαμε να πούμε περισσότερα, αφού το κουδούνι της προβολής άρχισε να χτυπά. Ακολούθησα τον κόσμο, μην ξέροντας τι άλλο να κάνω, αλλά στο τηλεπαιχνίδι υπήρχε τρομερή οργάνωση. Όταν μπήκα στην αίθουσα βρήκα μια καρέκλα με το όνομά μου σε ένα καρτελάκι. Μόλις έκατσα, το σόου ξανάρχιζε.

Ο επόμενος τύπος ήταν ένα κοντό ανθρωπάκι, που ντρεπόταν ακόμα και να μας κοιτάξει. Αφού επαναλήφθηκε όλη η ιεροτελεστία, που συνέβη και στη δική μου περίπτωση, ξεκίνησε η προβολή της ζωής του.

Στην αρχή, η ιστορία ήταν συμπαθητική. Ο τύπος ήταν μάλλον καλός άνθρωπος. Είχε μια χοντρή μάνα που τον έδερνε και όλη την ώρα τον μπουκωνε φαγητό. Μεγαλώνοντας έκλεβε χαρτοκόπτες από τη δημόσια υπηρεσία που δούλευε. Τις ελεύθερες ώρες του τριγυρνούσε στα πάρκα και παρακολουθούσε τα παιδάκια που έπαιζαν – ο ίδιος ήταν και ανύπαντρος και άτεκνος.

Και όσο η προβολή κυλούσε, η αγάπη του για τα παιδάκια όλο και μεγάλωνε. Μια μέρα πήρε ένα κοριτσάκι στο σπίτι του και το κέρασε σοκολάτα. Μετά άρχισε να το χαϊδεύει και του έβγαλε τα ρουχαλάκια. Μετά άρχισε να το φιλάει. Μετά το έδεσε στο κρεβάτι και το βίαζε συνέχεια. Μετά –κι αυτό, σας το λέω, το είδαμε σε αργή κίνηση– άρχισε να το χτυπά με μανία με έναν από τους χαρτοκόπτες που είχε κλέψει (ξέρετε από πού).

Ένωσα ένα ανακάτωμα. Η σκηνή συνεχιζόταν κανονικά. Το παιδάκι πέθανε και ο τύπος το τεμάχισε και το έβαλε σε σακούλες σκουπιδιών. Η κάμερα ήταν πάντα εκεί, να μας δείχνει ακόμα και τις πιο μικρές λεπτομέρειες, ενίοτε και από διαφορετικές γωνίες. Ήθελα να ξεράσω. Κατάλαβα όμως ότι δεν μπορούσα. Προσπάθησα να μην κοιτάω, αλλά κι αυτό στάθηκε αδύνατο. Μια απόκοσμη περιέργεια με κρατούσε καθηλωμένο. Και η ιστορία συνεχιζόταν. Και άλλο παιδάκι ερχόταν στο σπίτι. Με μπουκλίτσες και φορεματάκια με τον Σνούπυ. Και μετά άλλο και άλλο και όλα περνούσαν από την ίδια διαδικασία, σαν να ήταν χοιρινά που τα έκαναν λουκάνικα. Έχασα τον

λογαριασμό για το πόσα ήταν τελικά. Κάποια στιγμή τα φώτα ξανάνοιξαν. Ο τύπος δεν είχε καμία ελπίδα. Ούτε εκατό άτομα δεν βρέθηκαν για να τον στείλουν στον Παράδεισο. Προφανώς θα ήταν κι αυτοί καταδικασμένοι, που σκέφτηκαν ότι δεν θα τον ήθελαν στο ίδιο καζάνι μαζί τους. Δεν βρήκα άλλη εξήγηση.

Βγήκα τουλάχιστον σοκαρισμένος. Στο μπαρ ξαναβρήκα τον πατέρα μου.

«Φοβερό, ε;» σχολίασε.

«Εσύ θα έχεις δει τόσα υποθέτω».

«Τι να κάνουμε; Πρέπει να υποφέρουμε κι εμείς».

Δεν πρόλαβα να τον ρωτήσω τι εννοεί και το κουδούνι για τη νέα προβολή χτύπησε.

Το επόμενο διάλειμμα άργησε αρκετά, καθώς έγιναν τρεις συνεχόμενες προβολές.

Ο ένας χειρότερος από τον άλλον. Ένας ληστής, ένας μαφιόζος και ένας διευθυντής φυλακών. Ύστερα από αμέτρητες δολοφονίες τραπεζικών, εκτελέσεις αντιπάλων συμμοριτών, ύστερα από κάθε λογής βασανιστήρια και παραλλαγές βιασμών κρατουμένων, μπορέσαμε ξανά να βγούμε για λίγο. Βρήκα ξανά τον πατέρα μου.

«Πατέρα, πώς γίνεται να μη μας έρχεται ούτε ένας καλός;»

«Ούτως ή άλλως κανείς, από τότε που είμαι στο κοινό, δεν έχει αποφασισθεί να πάει μετά στον Παράδεισο», μου εκμυστηρεύθηκε.

«Και οι καλοί όταν πεθαίνουν, πού πάνε;»

«Απ' ό,τι ακούγεται τους πηγαίνουν σε ένα άλλο στούντιο, με άλλο κοινό. Αλλά δεν ξέρω αν αυτό είναι αλήθεια».

«Και αν υποθέσουμε ότι κάποιος από το κοινό εδώ θέλει να φύγει;»

«Το κτίριο δεν έχει εισόδους και εξόδους. Εξάλλου δεν θέλεις να φύγεις... κανένας δεν θέλει να φύγει».

«Τι εννοείς;»

«Όπως δεν μπορείς να ξεκολλήσεις τα μάτια σου από την οθόνη, έτσι ακριβώς δεν θέλεις να φύγεις».

Σταματήσαμε για λίγο να μιλάμε. Κοιταχτήκαμε στα μάτια.

Ήταν τότε που αναγκάστηκα να παραδεχθώ ότι ο διάβολος, εκτός όλων των άλλων, ήταν πολύ εφευρετικός και πρωτότυπος. Η κόλαση είχε ξεκινήσει πριν καλά καλά το πάρουμε χαμπάρι. Και θα συνεχιζόταν αιώνια.